

(ΔΙ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Θ' ΘΕΟΙ/ΝΙΚΕΙΣ
(ΚΕΦ. Β' 15)

ΔΡΙΘ. ΦΥΛ. 378

ΕΤΟΣ ΙΣΤ'

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΚΥΡΙΑΚΗ 6 ΝΕΟΜΒΡΙΟΥ 1961 (Π.Ο.Η.) ΤΗΛ. 622.952: ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

“ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ,,

Πρὸς

Τὴν Α.Ε. Πρόεδρον τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου
Κ. Κωνσταντίνον Καραμανλὴν

Ἐξοχώτατε,

Ἡ ἀνάρρησίς σας ἐκ νέου εἰς τὴν θέσιν τοῦ Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος συμπίπτει μετὰ τὴν μυχιαιτάτην ἐπιθυμίαν καὶ τοὺς παλμούς τῶν ἀνθρώπων ποὺ ὑπογράφουν τὴν ἐπιστολὴν ταύτην. Τὴν στιγμὴν δὲ αὐτὴν τὸ δικαίωμα νὰ πανηγυρίζωμεν μᾶς τὸ παρέχει ἡ προεκλογικὴ στάσις μας. Ἀψηφoῦντες τότε τὰς παρεξηγήσεις καὶ ἀγνοοῦντες τοὺς ἐνδεχομένους μελλοντικούς κινδύνους, διεσαλπίσσαμεν τὴν προτίμησιν μας αὐτὴν, ἥτις σήμερον εὐρίσκει τὴν ἐκπλήρωσίν της. Χαιρετίζομεν, λοιπόν, τὴν ἀνάληψιν τῆς διακυβερνήσεως ὑφ' ὑμῶν ἀπηλλαγμένοι μὲν ἀπὸ κάθε μετεκλογικὸν καιροσκοπισμόν, ὑπερήφανοι δὲ διότι εἰς τὸ γεγονός αὐτὸ εἰργάσθημεν ὥς οἰκοδόμοι καὶ ἡμεῖς «ἐν κόπῳ καὶ μόχθῳ ἐν ἀγρυπνίαις πολλάκις».

Ἄν δὲ ὑπερέβημεν τὰ ἐσκαμμένα καὶ ἀνεμίσαμεν τὴν ἐννοίαν τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὰ χειμαρρῶδη ρεύματα τοῦ πολιτικοῦ κλύδωνος, τὸ ἐπράξαμεν μετὰ τὴν γλυκερὰν ἐλπίδα, ὅτι ἡ ταλαιπωρουμένη ὀρθόδοξος ἰδέα θὰ εὕρη τὸν ὑπὸνυμνον λιμένα τῆς γαλήνης καὶ ἀνοχῆς.

Εἰς τὴν βάσιν δηλ. τοῦ στοχασμοῦ, ὁ-

στις μᾶς ἐκίνησε δραστηρίως ὑπὲρ ὑμῶν, ὑπῆρχεν ἡ δίδυμος ἰδέα τοῦ ἐθνικοῦ καὶ ὀρθοδόξου συμφέροντος. Καὶ τοῦ μὲν πρώτου τὴν πραγμάτωσιν; γνωρίζετε νὰ ἐπιδιώκητε κάλλιον παντὸς ἄλλου ὑμεῖς. Τὴν σημασίαν ὁμως καὶ τὰς προεκτάσεις διὰ τὴν χώραν μας τοῦ δευτέρου θὰ μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ ἰσχυρισθῶμεν ὅτι καὶ ἡμεῖς κατέχομεν εἰς ἱκανὸν βάθος.

Διότι ἡ γνῶσις τοῦ προβλήματος τούτου δὲν εἶναι προῖον τῆς ξηρᾶς λογικῆς, ἀλλὰ ἐσωτάτου βιώματος καὶ συγκλονιστικῆς ψυχικῆς ἐμπειρίας, ἥτις καὶ ἀποτελεῖ τὴν μόνην θύραν διὰ τὴν κατανόησιν του. Δὲν εἶναι λοιπόν κομπαστικὸς ἰσχυρισμὸς, ὅτι κατέχομεν τὴν δυνατότητα κατανόησεως ὅλων τῶν ἀποχρώσεων τούτου, ἀφοῦ ἐπὶ δεκαετίας ὁλοκλήρους «ἐν αὐτῷ ζῶμεν καὶ κινούμεθα καὶ ἐσμέν».

Ἡ ἐπίγνωσις αὕτη δὲν μᾶς ἐπιτρέπει αὐτὴν τὴν στιγμὴν νὰ ἀποσιωπήσωμεν ὠρισμένας ἀληθείας, νὰ ἀποκοιμήσωμεν τὰς ἀνησυχίας μας καὶ νὰ δώσωμεν νυσταγμὸν τοῖς βλεφαροῖς μας. Ἐν ὀνόματι τοῦ ἰδίου στοχασμοῦ, ὅστις μᾶς μετέτρεψε εἰς ἀποστόλους καὶ κήρυκας τῆς ἡμετέρας ἐπιτυχίας, ἐννοοῦ-

μεν καὶ σήμερον νὰ χρησιμοποιήσωμεν πρὸς ὑμᾶς γλῶσσαν ὡμὴν ἀλλ' εἰλικρινή, ἀνεπιτήδευτον ἀλλ' ἀληθῆ. Ὁ τρόπος ἄλλωστε αὐτὸς εἶναι σύμφωνος ὃχι μόνον μετὰ τὸ ἔθνικόν συμφέρον ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ὑμετέραν νοοτροπίαν, ἥτις ἀπεχθάνεται τὴν ὠραιολόγον κενότητα.

Ἐξοχώτατε,

Τὸ πύρινον καὶ κατεπεῖγον αἷτημα ποὺ ἀναβλύζει ἀπὸ τὰ μυχιαίτατα ἑκατοντάδων χιλιάδων ὀρθοδόξων χριστιανῶν τὴν στιγμήν αὐτὴν συμπυκνοῦται εἰς τὰς ἐξῆς φράσεις :

— Ἐξασφάλις τῆς θρησκευτικῆς μας ἐλευθερίας καθ' ἅπασαν τὴν ἑλληνικὴν ἐπικράτειαν. Μιᾶς ἐλευθερίας ὅμως ἄνευ τοῦ ἀπαράδεκτου ὅρου τῆς ταπεινωτικῆς ὑποταγῆς εἰς θρησκευτικὰς ἀρχὰς τῶν ὁποίων δὲν ἐπικροτοῦμεν τὰς ἐκκλησιαστικὰς καινοτομίας.

— Κατάργησις τῆς ἀνίσου μεταχειρῆσεως μας, ἥτις ἐντὸς μὲν τῆς πρωτευούσης λαμβάνει τὴν μορφήν λανθανούσης ἀνοχῆς, διὰ νὰ μετατραπῇ ὅμως εἰς σκληρὸν διωγμὸν ἐκτὸς αὐτῆς.

— Ἐξαφάνισις τῆς ἀναχρονιστικῆς πράξεως Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου 45)51 τοῦ σκοτεινοῦ τούτου προῖοντος μιᾶς σκοτεινότερας πολιτικῆς, ἡ νεκροφάνεια τῆς ὁποίας ἀποτελεῖ μόνιμον κίνδυνον μελλοντικῆς ἀναβιώσεώς της.

— Καταχώρισις ἐν τοῖς ληξιαρχικοῖς βιβλίοις τῶν μυστηριακῶν πράξεων τῶν ἱερέων μας καὶ ἐπούλωσις μιᾶς κοινωνικῆς πληγῆς ὡς εἶναι οἱ νομικῶς ἀκατοχύρωτοι γάμοι, βαπτίσεις κλπ.

— Τέλος ἀναζήτησις ἐνὸς νομικοῦ σχήματος περιφρουρήσεως τῆς θρησκευτικῆς μας ἐλευθερίας, ἥτις θὰ ἐκτείνεται χρονικῶς καὶ πέραν τῶν προσεχῶν ἐτῶν μέχρι οὗ τὸ ἐπίδικον τοῦτο θέμα λάβει τὴν λύσιν του ἐκ μιᾶς ἀδιάβλητου θρησκευτικῶς καὶ ἔθνικῶς Πανορθοδόξου Συνόδου.

Ἐξοχώτατε,

Βεβαιωθείτε ὅτι οὐδόλως ὑπερβάλλομεν τὴν ἑκτασιν τοῦ ἀντικτύπου, ὃν ἔχει ἡ στέρησις τῆς θρησκευτικῆς μας ἐλευθερίας ἐπὶ τοῦ ἔθνικοῦ κορμοῦ. Ψεύδονται καὶ ἐθελοτυφλοῦν, ὅσοι ἰσχυρίζονται τὸ ἀντίθετον. Εἶναι αὐτόχροημα ἐγκληματικὸν νὰ θεωρῇται φυσικὴ κατὰστασις ὁ διωγμὸς ἀκραϊφνῶν ὀρθο-

δόξων ἑλλήνων τὴν στιγμήν μάλιστα ποὺ εἰς τὸν νευραλγικὸν αὐτὸν χώρον γίνεται τινάνιος ἔθνικος ἀγών.

Ἡ ἐκκλησις πρὸς ὑμᾶς ποὺ ὑπογράφομεν αὐτὴν τὴν στιγμήν εἶναι ἀπηλλαγμένη πάσης συμβατικότητος. Καὶ τοῦτο διότι ἔχομεν τὴν πεποίθησιν ὅτι ἀπευθυνόμεθα πρὸς ἄνδρα τολμηρὸν καὶ ἱκανὸν νὰ κάμῃ νέας δόξους καὶ νὰ δώσῃ λύσιν ἐκεῖ ποὺ οἱ προκατοχοὶ τοῦ εὐρέθησαν ἄβουλοι ἢ ἀδιάφοροι.

Τὴν στιγμήν αὐτὴν ἑκατοντάδες χιλιάδων ὀρθοδόξων ὀφθαλμῶν προσηλθύνονται εἰς ὑμᾶς. Ἐνδομύχως ἔχουν τὴν πεποίθησιν ὅτι τὰ πάντα εἶναι ὠριμα διὰ τὸ τελικὸν βῆμα. Ὁ κόσμος, ὅστις σᾶς ὑψώσε εἰς σύμβολον, εἶναι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ διαφευσθῇ. Ὅταν σᾶς ἐναπέθεσε τὰ πεπρωμένα τῶν κοσμοϊστορικῶν στιγμῶν ποὺ διερχόμεθα τὸ ἔπραττε μετὰ τὴν βεβαιότητα ὅτι αἱ στιβαραὶ χεῖρες σας δὲν ἔτρεμον. Ὁ αἰώνιος λόγος τοῦ ποιητοῦ ὅτι «θέλει ἀρετὴν καὶ τόλμην ἢ ἐλευθερίαν» σήμερον ἔχει τὴν μεγαλυτέραν ἐπικαιρότητα. Δι' αὐτὸ καὶ εἶναι ἡσυχος ὅτι μέχρι ἐδῶ ἐξετέλεσε τὸ χρέος του. Ἡ ὑμέτερα ἐξοχότης ἀνεδείχθη Κυβερνήτης.

Τὸ λόγον πλέον ἔχετε Ὑμεῖς.

*Ἀπὸ τὴν ὁμολογίαν
τῆς Ἐκκλησίας*

ΕΝ ΤΟΥ ΟΡΘΟΝ ΤΗΣ ΣΥΝΑΞΕΩΣ ΜΙΧΑΗΛ ΚΑΙ ΓΑΒΡΙΗΛ

Τῶν οὐρανίων ἀρχηγοὶ καὶ πρωτοστάται, τῶν ὑψιθερόνων καὶ φρικτῶν τῆς θείας δόξης, Μιχαὴλ, Γαβριὴλ ἀρχιστάτηγοι, σὺν πᾶσι τοῖς ἀσώματοις, ὧς λειτουργοὶ Δεσπότου, ὑπὲρ τοῦ κόσμου διὰ παντὸς πρεσβεύοντες, αἰτήσασθε τὴν ἄφεσιν τῶν ἐπταισμένων ἡμῶν, καὶ ἔλεος καὶ χάριν εὐρεῖν ἐν ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Τοὺς νοερούς τῶν ἀσώματων τάξεων χοροὺς ἐν ἁσμάσι ὡς λειτουργοὺς θεῖους δεῦτε εὐφημήσωμεν χορείαν συγκροτήσαντες τὴν ἡμῶν σωτηρίαν ἀδιαλείπτως πρεσβεύοντας καὶ τῇ μετανοίᾳ συγκαίροντας.

Συνεφρανθῶμεν τοῖς ἀγγέλοις, ἄνθρωποι, πνευματικῶς ἐν χαρᾷ, ὁ Γαβριὴλ αὖθις νῦν εὐαγγελίζεται ἡ ἐκκλησιῶν τὴν ἑνωσιν καὶ καθάρεισιν πάσης τῆς ἐναντίας αἱρέσεως, ἐν τῇ παρουσίᾳ τῆς μνήμης αὐτῶν.

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται θεομῶς οἱ ἀδελφοὶ συνδρομηταὶ τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» ὅπως ἀποστείλουν τὰς ὀφειλομένας συνδρομὰς των, καθ' ὅτι αὐταὶ καὶ μόνον ἀποτελοῦν τὸν κύριον οἰκονομικὸν πόρον διὰ τὴν ἐκδοσιν καὶ κυκλοφορίαν τοῦ ἐπισήμου ὁργάνου τῆς κινήσεώς μας.

Ἐν τῶν Γραφείων

Κυριακή Ζ' Λουκᾶ

ΜΗ ΚΛΑΙΕ

Μέγα τὸ θαῦμα! Ὁ Κύριος ἀνέστησε τὴν θυγατέρα τοῦ Ἰαίρου. «Καὶ ἐπέστρεψε τὸ πνεῦμα αὐτῆς καὶ ἀνέστη παραχρῆμα». Καὶ ὅμως τὸ θαῦμα εἶναι πολὺ πρὸ σημαντικὸ δι' ἓνα ἄλλο λόγον. Κατελύθη πλεόν ὁ θάνατος. Ἡ φοβερὴ του ὑπαρξίς δὲν εἶναι τρομερὴ. Ὁ γνήσιος χριστιανὸς δὲν τρομοκρατεῖται. Μὲ θάρρος καὶ ἐλπίδα διαβαίνει τὸ κατώφλιον. Εἶναι βέβαιος ὅτι τὸ δρόσημον τοῦ θανάτου δὲν εἶναι δρόσημον τῆς ἀνυπαρξίας. Ἡ παρουσία τοῦ Κυρίου ἔκαμε τὴν χώρα τοῦ τρόμου νὰ γίνῃ ἀνθόσπартон λιβάδι ζωῆς. Ὁ θάνατος λοιπὸν δὲν εἶναι τρομερός. Δὲν εἶναι κἀν θάνατος.

Ἴδου μία χριστιανὴ συγγραφεὺς τί γράφει εἰς τὴν νεκρὰ κόρη της.

«Ὡ γνωρίζω, γνωρίζω καλὰ ὅτι ἠμποροῦσες νὰ χαρῆς ἀκόμη τόσα καὶ τόσα πράγματα εἰς αὐτὴν τὴν ζωὴν. Θὰ εἶχες νὰ χαρῆς ἐκεῖνα, εἰς τὰ ὁποῖα οἱ ἄνθρωποι ἀφῆσαν ἐπάνω τους τὸ ωραιότερο μέρος τῆς ψυχῆς των. Τὰ ἀφῆλιμα βιβλία, τοὺς πίνακας τῆς ζωγραφικῆς, τοὺς θαυμασίους ναοὺς, τὴν ἐξαισίον μουσικὴν καὶ περισσότερον ἐκεῖνα, ἐπάνω εἰς τὰ ὁποῖα ὁ Θεὸς ἔχει θέσει τὸ χαμόγελό Του. Τὰ ὅσα μὲ τὰ σκοῦρα χρώματα ἔτσι ὅπως τὰ φωτίζει ὁ ἥλιος μέσα ἀπὸ τὴν ὀμίχλην, τοὺς μεγάλους ὁρητικὸν ἢ ἡρέμους ποταμοὺς μὲ τὰς καταπρασίνους ὄχθας των, τὴν θάλασσαν τὴν ὁποῖαν δὲν ἐπρόφθασες νὰ ἴδῃς.

Ἀλλὰ, ἀγαπητὸ μου παιδί, ἂν ὁ Θεὸς ἔχη στολίσει τόσον θεσπέσια τοὺς τοίχους τῆς φυλακῆς μας τί θαύματα ἔχει φυλάξει διὰ τὸ παλάτι τῶν ἐκλεκτῶν Του; Αὐτοῦμαι διότι μὲ ἀφῆσες μόνην εἰς αὐτὴν τὴν τερπνὴν φελακὴν. Χαίρομαι ὅμως δι' ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἀπολαμβάνεις εἰς τὸ αἰώνιον Παλάτι τῆς Ζωῆς.

Δι' αὐτὸ λοιπὸν καὶ ὁ Κύριός μας φωνάζει «Μὴ κλαῖε. Οὐκ ἀπέθανε ἀλλὰ καθεύδει».

Πορεύου καὶ σὺ ποιεῖς ὁμοίως

Ἀνηφορικὸς καὶ δύσκολος ὁ δρόμος τῆς ἀγάπης. Πορεύου καὶ σὺ ποιεῖς ὁμοίως. Διὰ νὰ εἶναι ἀληθινὰ αἱ πράξεις μας πρέπει νὰ ἔχουν ἡθικὴν συγγένειαν μὲ τὴν πράξιν τοῦ Σαμαρείτου. Ὅπως ἐκεῖνον τίποτε δὲν τὸν ἠνάγκασε νὰ δείξῃ τὴν ἀγάπην του πρὸς τὸν ἡμιθανῆ ἔτσι καὶ ἡμᾶς πρέπει νὰ μᾶς διακρίνῃ αὐθορμητισμός. Ἡ ἀγάπη δὲν γνωρίζει ὑπολογισμούς. Ἀποστρέφεται τὰ λόγια, φανερῶνται μὲ ἔργα.

Ὅπως ἐκεῖνον δὲν τὸν ἐτρόμαξαν οἱ λησταί, οἱ ὁποῖοι κάπον ἀσφαλῶς πλησίον θὰ ἦσαν κρυμμένοι, ἔτσι καὶ ἡμᾶς δὲν πρέπει νὰ μᾶς σταματᾷ τίποτε ἐμπρὸς εἰς τὸ καθήκον τῆς ἀγάπης.

Ὅπως ὁ Σαμαρεῖτης δὲν ἐσκέφθη τὴν ὑστεροφημίαν καὶ τὸν διαφημιστικὸν θόρυβον γύρω ἀπὸ τὸ ὄνομά του, ἔτσι καὶ ἡ ἰδικὴ μας χειρονομία πρέπει νὰ εἶναι ἀπληλλαγμένη ἀπὸ ὑπολογισμούς καὶ συμφέ-

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο ΝΕΟΚΑΙΣΑΡΕΙΑΣ

Ὁ Μέγας τῆς Ἐκκλησίας Πατὴρ

οὗ ἡ μνήμη ἐορτάζεται τὴν 17ην Νοεμβρίου

Εἰς τὴν Νεοκαισαρείαν τοῦ Πόντου περὶ τὸ 213 εἶδεν τὸ φῶς ὁ Γρηγόριος. Οἱ γονεῖς του ἦσαν ἐπιφανεῖς ἀλλὰ εἰδωλολάτραι. Τὴν χριστιανικὴν πίστιν ἐγνώρισεν εἰς τὸ 14ον ἔτος τῆς ἡλικίας του. Τότε εἰλκύσθη, ὅπως λέγει ὁ ἴδιος «εἰς τὸν σωτήριον καὶ ἀληθῆ λόγον». Αὐτὸς καὶ ὁ ἀδελφὸς του Ἀθηνόδορος, ὑποχρεωμένοι νὰ συγκατοικοῦν μὲ τὴν ἀδελφήν των, ἣ ὁποία ἦτο νυμφευμένη εἰς τὴν Καισαρείαν, εἶχον τὴν τύχην νὰ παρακολουθήσουν τὸν μέγαν Ὁριγένη. Ἡ ἀρετὴ καὶ πολυμαθεῖα τοῦ μεγάλου διδασκάλου ἔκαμον τοιαύτην ἐντύπωσιν εἰς τοὺς δύο ἀδελφούς, ὥστε ἐγιναν ἐπὶ πενταετίαν πιστοὶ μαθηταὶ του. Ὁ Γρηγόριος ἐνωρὶς ἐπέδειξε πολλὰ πνευματικὰ χαρίσματα καὶ διὰ τοῦτο ἐχειροτονήθη ἀπὸ τὸν ἐπίσκοπον Ἀμασειᾶς Φαίδιμον ἐπίσκοπος Νεοκαισαρείας. Πόσον δραστήριος ἐπίσκοπος ὑπῆρξεν ὁ μέγας Γρηγόριος τὸ ἀποκαλύπτει ἡ διηγήσις ὅτι ὅταν ἀνέλαβε τὴν ἐπισκοπὴν του ὑπῆρχον μόνον 17 χριστιανοὶ καὶ ὅταν ἐκοιμήθη εἶχον ἀπομείνει 17 μόνον ἐθνικοί. Ὅτε ὁ σκληρὸς Δέκιος ἐξέπελσε διωγμὸν τὸ 250 ἠναγκάσθη μὲ τὸ ποιμνιὸν του νὰ φύγῃ εἰς τὰ ὄρη. Ὅταν μετὰ τὸν διωγμὸν ἐπανῆλθεν ὥρισεν ἑορτὰς «ὑπὲρ τῶν ἐνηθληκότων τῇ πίστει» κατὰ τὰς ὁποίας οἱ χριστιανοὶ «ἠγάλλοντο τῇ τιμῇ τῶν μαρτύρων πανηγυρίζοντες».

Ὁ ἱστορικὸς τῆς Ἐκκλησίας Εὐσέβιος λέγει ὅτι ὁ Γρηγόριος ἔλαβε μέρος εἰς τὴν Σύνοδον τῆς Ἀντιοχείας τὸ 264, ἣ ὁποία κατεδίκασε τὸν Παῦλον τὸν Σαμοσατέα, ὅστις ἐδίδασκε περὶ Χριστοῦ «ὡς κοινὸν τὴν φύσιν ἀνθρώπου γενομένου». Ὁ μέγας αὐτὸς ἀνὴρ τῆς Ἐκκλησίας ἐκοιμήθη περὶ τὸ 275 ἡ φήμη του δὲ ὡς ἁγίου ἀνθρώπου καὶ ὡς θαυματουργοῦ διέτρεχε ὅλας τὰς χώρας. Ὁ Εὐσέβιος τὸν ὀνομάζει διαβόητον, ὁ δὲ Βασίλειος ὁ μέγας λέγει ὅτι ὑπῆρξε ὡσάν ἓνας μέγας καὶ περιφανὴς λαμπτήρ ὅστις ἐφώτισε τὴν Ἐκκλησίαν. Αὐτὸν λοιπὸν τὸν θαυμαστὸν καὶ «δεύτερον Μωϋσῆν» ἡ Ἐκκλησία μας καταλέγει μετὰ τῶν ἁγίων «ἐν προσευχαῖς γοηγοῦντα, ταῖς τῶν θαυμάτων ἐργασίαις ἐγκαρτεροῦντα καὶ τὴν κλήσιν ἐξ ἔργων κομισάμενον».

ροντα.

Ὅπως τὸν Σαμαρεῖτη δὲν τὸν ἐτρόμαξε ἡ ἀντίθεσις του μὲ τὸν Ἰουδαῖο, ἔτσι καὶ ὁ ἰδικὸς μας προβλεψὶς τῆς ἀγάπης πρέπει νὰ φωτίζῃ καὶ νὰ θεματίζῃ τοὺς ἀνθρώπους ἀδιακρίτως.

Μέσα εἰς αὐτὸ τὸ κλίμα τῆς ἀγάπης δὲν ὑπάρχει ἐμπόδιο. Ἡ ἀγάπη δὲν γνωρίζει σύνορα, χρώματα, φυλάς. «Οὐκ ἐν Ἰουδαίῳ οὐδὲ Ἑλληνί. Διότι «ἡ ἀγάπη οὐ περιπερεύεται οὐ φυσιοῦται οὐκ ἀσχημονεῖ», ὅπως θὰ εἴπῃ μετὰ τὸν Κύριον ὁ Μέγας τῶν ἐθνῶν Ἀπόστολος.

ΜΙΑ ΒΑΡΥΣΗΜΑΝΤΟΣ ΜΑΡΤΥΡΙΑ

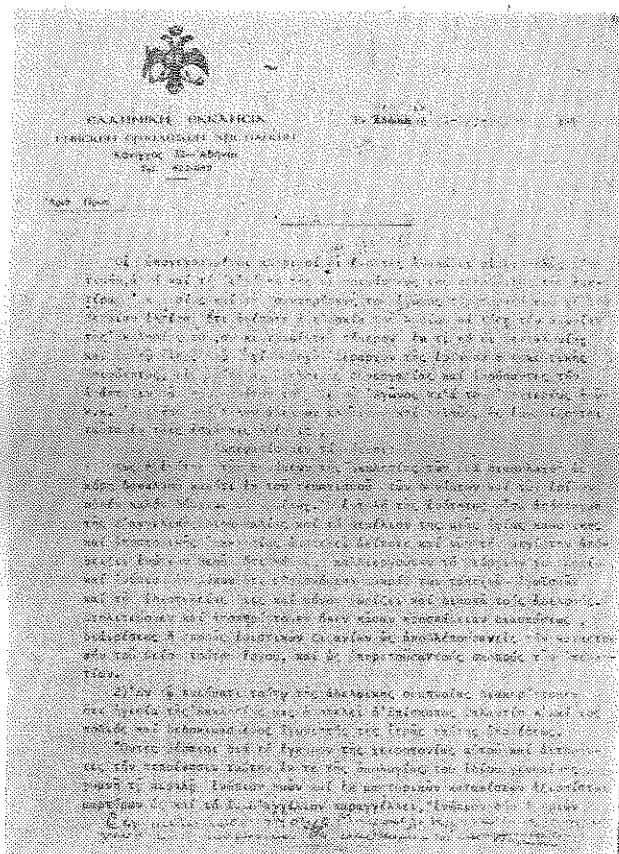
Κατωτέρω δημοσιεύομεν τὸ ἱστορικὸν ἔγγρα-
φον τοῦ Συνεδρίου Θεσσαλονίκης, τὸ ὁποῖον ἀ-
πέδειξε περιτράνως τὴν ἐνότητα καὶ σύμπνοια
πάντων γύρω ἀπὸ τὴν ἐννοίαν τῆς Ἐκκλησίας
τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ τὸν ἡγέτην αὐτῆς σεβ. κ. Ἀκά-
κιον. Τὸ σχόλιον τῆς 8ης σελίδος «Τὰ παραλει-
πόμενα τοῦ Συνεδρίου Θεσσαλονίκης» θέτει
τὰ πράγματα εἰς τὴν θέσιν των.

«Οἱ ὑπογεγραμμένοι κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ οἱ
ἔχοντες ἀναλάβει ὁικειοθελῶς τὴν τιμὴν, ἀλλὰ
καὶ τὴν εὐθύνην τῆς διαποιμάνσεως τοῦ πληρώ-

τῶν ἐρίδων οὐδὲν καλὸν δύναται νὰ προέλθῃ.
Ἡ ἐντολὴ τῆς ἐνότητος οὕσα ἀπόσταγμα τῆς
Εὐαγγελικῆς διδασκαλίας καὶ τὸ θεμέλιον τῆς
μίας ἀγίας καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς Ἐκκλη-
σίας ἀποτελεῖ ἀείποτε καὶ νῦν τὴν μεγίστην ἀ-
πόδειξιν ἐνώπιον Θεοῦ ὅτι, πάντες καλλιεργού-
μεν τὸ γεώργιον τοῦ Κυρίου, καὶ ἐνώπιον ἀν-
θρώπων ὅτι ἐυρίσκόμεθα μακρὰν τῶν ταπεινῶν
ἐγωισμῶν καὶ τῆς ιδιοτελείας ἥτις καὶ μόνον χω-
ρίζει καὶ διασπᾷ τοὺς ἀδελφούς. Στῆλιτεύομεν
καὶ ἀποκηρύττομεν ὅθεν πᾶσαν προσπάθειαν δια-
σπάσεως, διαιρέσεως ἢ σπορᾶς ἐριστικῶν ζιζα-
νίων ὡς ἀποβλέπουσαν εἰς τὴν καταστροφὴν τοῦ
θείου τούτου ἔργου, καὶ ὡς ὑπηρετοῦσαν τοὺς
σκοποὺς τῶν ὑπεναντίων.

2) Ἐν τῷ πνεύματι τούτῳ τῆς ἀδελφικῆς συμ-
πνοίας διακηρύττομεν ὅτι ἡγεσίαν τῆς Ἐκκλησίας
μας ἀποτελεῖ ὁ Ἐπίσκοπος Ταλαντίου κ. Ἀκά-
κιος πολὺς καὶ δεδοκιμασμένος ἀγωνιστὴς τῆς
ἱερᾶς ταύτης ὑποθέσεως.

ὄντες βέβαιοι διὰ τὸ ἔγκυρον τῆς χειροτονίας
αὐτοῦ καὶ ἀντλοῦντες τὴν πεποίθησιν ταύτην ἐκ
τῆς ὁμολογίας τοῦ ἰδίου, γενομένης γυμνῇ τῇ

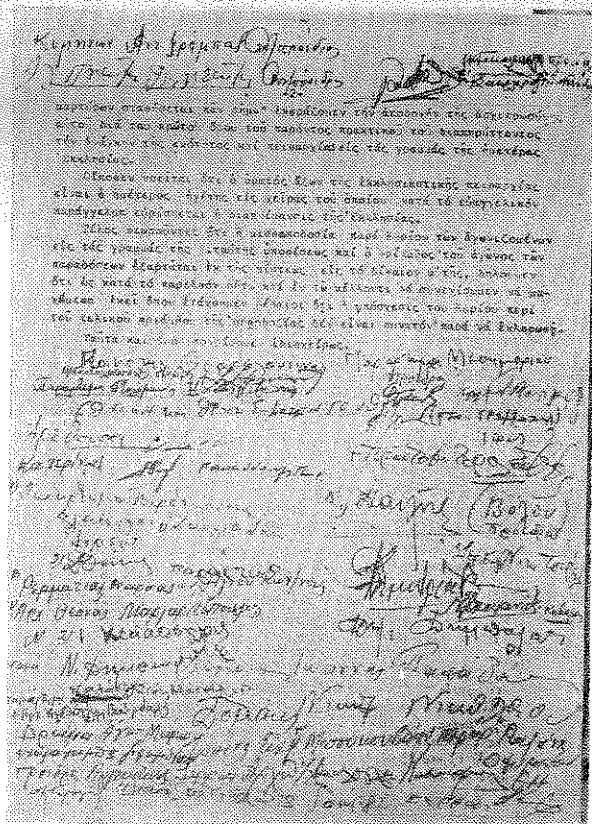

Φωτοτυπία τῆς μ.ᾶς ὁψευς τοῦ ἔγγραφου

ματος τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας καὶ τῆς συντη-
ρήσεως τοῦ ἀγῶνος τῶν παραδόσεων μετὰ τὴν βε-
βαίαν ἐλπίδα ὅτι ὁψέποτε ἡ εὐδοκία τοῦ Κυ-
ρίου θὰ λύσῃ τὴν ἀγωνίαν τῆς Ἐκκλησίας του,
συγκεντρωνέντες σήμερον ἐν τῇ πόλει Θεσσαλο-
νίκῃ καὶ ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἀγίων Τριῶν Ἱεραρ-
χῶν τῆς ἐνταῦθα Θρησκευτικῆς Κοινότητος, εἰς
Τράπεζαν ἀδελφικῆς συνεργασίας καὶ ἀκούσαντες
τὴν ἀνάπτυξιν τῶν προβλημάτων τοῦ Ἱεροῦ Ἀ-
γῶνος παρὰ τοῦ Ἀρχιερέως ἡμῶν κ.κ. Ἀκακίου
καὶ ἄλλων ἀδελφῶν κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, ὡς
ἐμφανίζονται ταῦτα ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις.

Ἀπεφασίσαμεν τὰ κάτωθι:

1) Ὅπως ἡ ἐνότης τῶν δυνάμεων τῆς Ἐκ-
κλησίας τῶν ΓΟΧ διαφυλαχθῇ ὡς κόρη ὀφθαλ-
μοῦ καθότι ἐκ τοῦ τεμαχισμοῦ τῶν δυνάμεων καὶ

Ἡ ἄλλη ὄψις τοῦ ἔγγραφου μετὰ τὰς ὑπογραφὰς

κεφαλῇ, ἐνώπιον ἡμῶν, καὶ ἐκ μαρτυρικῶν καταθέ-
σεων ἀξιολύστων μαρτύρων ὡς καὶ τὸ Ἱ. Εὐαγ-
γέλιον παραγγέλλει, «ἐνώπιον δύο ἢ τριῶν μαρ-
τύρων» σταθῇσεται πᾶν ρῆμα» ἐκφράζομεν τὴν ἀ-
ποδοχὴν τῆς ἀρχιερωσύνης αὐτοῦ διὰ τοῦ πρώ-

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΝΑΡΞΙΝ ΤΗΣ ΝΗΣΤΕΙΑΣ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

ΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙ ΝΗΣΤΕΙΑΣ ΚΑΙ ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗΣ

Τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου
οὗ ἡ μνήμη ἐορτάζεται τὴν 13ην Νοεμβρίου

Ὡραία εἶναι ἡ νηστεία ἀλλ' ἐξ ἴσου ὥραία καὶ ἡ μελέτη τῶν Γραφῶν. Εἶναι ἀναγκαῖον ὅμως ἐκεῖ νὰ ποὺ διαβάσεις νὰ τὰ πραγματοποιήσῃς. Διότι ὅταν μελετᾷς τὴν Γραφήν καὶ δὲν ἐφαρμόζῃς ἐκεῖνα ποὺ διαβάσεις, ἀμαρτάνεις καὶ μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν τοῦ διαβάσματος κολάζεσαι. Διότι καθὼς λέγει ὁ Παῦλος, οὐ γὰρ οἱ ἀκροῦνται τοῦ νόμου δίκαιοι παρὰ τῷ Θεῷ ἀλλ' οἱ ποιηταὶ τοῦ νόμου δικαιωθήσονται. Καὶ ὁ ἴδιος ὁ Κύριος λέγει. «Εἰ μὴ ἦλθον καὶ ἐλάλησα αὐτοῖς, ἀμαρτίαν οὐκ εἶχον, νῦν δὲ πρόφασιν οὐκ ἔχουσι περὶ τῆς ἀμαρτίας αὐτῶν». Μακάριος εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις ὁμιλεῖ εἰς ὅσους θέλουν ν' ἀκούουν. Καὶ θέλουν ν' ἀκούουν ὅσοι καταβάλλουν τὸν τόκον, δηλ. τὴν ὑπακοήν καὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἐντολῶν τοῦ Κυρίου. Ἀλλωστε ὁ ἴδιος λέγει: «Καγὼ ἐλθὼν ἀπήτησα ἅν τὸ ἔμὸν σὺν τόκῳ».

Τί λοιπόν, ἀδελφέ μου, ἐκέοδισες ἀπὸ τὴν νηστείαν; Διότι δι' αὐτὴν τὴν συγκομιδὴν σπέρνει καὶ ὁ γεωργός, δι' αὐτὸ γροῖζουν καὶ οἱ ἔμποροι, δι' αὐτὸ καὶ ὁ πλοίαρχος σχίζει τὴν θάλασσαν. Μὴ μοῦ ἀπαντήσῃς ὅτι ἐνήστευες τόσας ἡμέρας, δὲν ἔφαγες πολλὰ φαγητά, οἶνον δὲν ἔπιες, εἰς τὰ λουτρά μὲν μετέβης. Μόνον δεῖξε μου ἂν ἔγινες πρῶτος, ἐνῷ ἦσουν εἰσθητικὸς ὅτι ἔγινες φιλόστοργος, ἐνῷ ἦσουν σκληρόκαρδος. Ὡς μεθύσκεισαι μὲ τὴν ὀργήν, διατί βασανίζεις τὸν στόμαχόν σου; Ἄν εἶσαι φθονερός καὶ πλεονέκτης τί ὠφελεῖ τὸ ὅτι πίνεις μόνον ὕδωρ; Δὲν σ' ἐρωτῶ ποία εἶναι ἡ τράπεζά σου ἀλλὰ ἂν μετέβαλες χαρακτήρα. Ἄν ἡ δέσποινα, ἡ ψυχὴ εἶναι πόρνη, τότε διατί μαστιγώνεις τὴν ὑπερέττω, τὴν κοιλία; Ἄν ἡ ψυχὴ ῥέπει πρὸς τὸ κακὸν τότε διατί βασανίζεις τὸ σῶμα;

Αὐτὰ τὰ λέγω διὰ τὴν θαυμίαν ὁρισμένων καὶ

τοῦ ὅρου τοῦ παρόντος πρακτικοῦ τοῦ διακηρύττοντος τὴν ἀνάγκην τῆς ἐνότητος καὶ πειθαρχίας εἰς τὰς γραμμὰς τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας.

Οἷκοθεν νοεῖται ὅτι ὁ ὁρατὸς ἄξων τῆς ἐκκλησιαστικῆς πειθαρχίας εἶναι ὁ ἡμέτερος ἡγέτης εἰς χεῖρας τοῦ ὁποίου κατὰ τὸ εὐαγγελικὸν παράγγελμα εὐρίσκεται ἡ διαποίμανσις τῆς Ἐκκλησίας.

Τέλος θεωροῦντες ὅτι ἡ μισθαποδοσία παρὰ Κυρίου τῶν ἀγωνιζομένων εἰς τὰς γραμμὰς τῆς ἱερᾶς ταύτης ὑποθέσεως καὶ ὁ θρίαμβος τοῦ ἀγῶνος τῶν παραδόσεων ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς πίστεως εἰς τὸ δίκαιον αὐτῆς, δηλοῦμεν ὅτι ὡς κατὰ τὸ παρελθὸν οὕτω καὶ ἐν τῷ μέλλοντι θὰ συνεχίσωμεν νὰ μαχώμεθα ἐκεῖ ὅπου ἐτάχθημεν βέβαιοι ὅτι ἡ ὑπόσχεσις τοῦ Κυρίου περὶ τοῦ τελικοῦ θριάμβου τῆς ὀρθοδοξίας δὲν εἶναι δυνατόν παρὰ νὰ ἐκπληρωθῇ.

Ταῦτα καὶ προσυπογράφωμεν ἰδιοχείρως.

ὅχι διὰ νὰ σᾶς κατηγορήσω. Ἐγὼ θέλω νὰ πετάξετε ἀκόμη πιὸ ψηλὰ ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ σᾶς βλέπω τώρα νὰ πετάτε. Αὕτῃ ἡ μέριμνα γιὰ σᾶς προέρχεται ἀπὸ τὴν ἀγάπην μου. Ὅπως οἱ φιλάργυροι δὲν χορταίνουσι, ὅσον χρυσὸν καὶ ἂν ἔχουν τὸ ἴδιο καὶ ἐγὼ δὲν ἱκανοποιῶμαι, ὅσον μεγάλη καὶ ἂν εἶναι ἡ ψυχικὴ σὺς προκοπή.

Ἄν λοιπὸν θέλῃς νὰ γίνῃς ἀρεστὸς εἰς τὸν Θεὸν πρέπει νὰ νηστεύσῃς ὅπως οἱ Νινευῖται. Καὶ ὅμως αὐτοὶ δὲν εἶχον λάβει νόμον. Δι' αὐτὸ καὶ ὁ Ἀπόστολος λέγει «ὅταν γὰρ ἔθνη τὰ μὴ νόμον ἔχοντα φύσει τὰ τοῦ νόμου ποιῶσιν, οὗτοι νόμον μὴ ἔχοντες ἑαυτοῖς εἰσι νόμος». Μὴ λοιπὸν ἀχρηστεύεις τὴν νηστείαν. Μὲ τὴν βοήθειάν της μόνον δὲν ἀνεβαίνει κανεὶς εἰς τὸν οὐρανόν. Χρειάζεται νὰ ἐνισχυθῇ ἀπὸ τὴν ἀδελφὴν της τὴν ἐλεημοσύνην. Τὸ ὅτι ἀποτελοῦν ζεύγος ἀχώριστον τὸ βλέπομεν ἀπὸ τοὺς λόγους τοῦ Ἀγγέλου πρὸς τὸν Κορνήλιον. Αἱ προσευχαί σου, καὶ αἱ ἐλεημοσύναι σου, τοῦ εἶπε, ἀνέβησαν εἰς μνημόσυνον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Τὰ πτερά τῆς προσευχῆς εἶναι αἱ ἐλεημοσύναι. Ἄνευ αὐτῶν ἡ προσευχὴ δὲν πετᾷ δὲν ἀνέροχεται εἰς τὸν οὐρανόν.

(Ἀπόσπασμα)

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΠΘΕΟΚ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ ΙΕΡΟΥ ΗΜΩΝ ΑΓΩΝΟΣ

Ὅλα τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. κολακευόμεθα νὰ πιστεύωμεν ὅτι ἀγωνιζόμεθα ἕνα ἱερὸν ἀγῶνα ὑπὲρ τῶν εὐσεβῶν παραδόσεων τῆς Ὀρθοδοξίας, τῶν ὁποίων τὴν ἀποκάλυψιν ἄνωθεν ἔλαβον οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι καὶ οἱ Θεοφόροι Πατέρες. Αἱ λέξεις «ἱερὸς ἀγῶν», «ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος», ἐπαναλαμβάνονται πολλάκις τόσον εἰς ἰδιωτικὰς συνομιλίας, ὅσον καὶ ἐν τοῖς ἱεροῖς Ναοῖς ἡμῶν κατὰ τὰς ἱερὰς συνάξεις τῶν πιστῶν.

Γνωστοῦ ὄντος ὅτι «οὐ στεφανοῦνται τις ἐὰν μὴ νομίμως ἀθλήσῃ», ὡς ἐξετάσῃ ἑκάστος ἑαυτόν, μὲ τὸ κριτήριον τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, ἂν «ἀθλήῃ νομίμως» ὡς μέλος τῆς ἀγωνιζομένης Ἐκκλησίας ἡμῶν, ὡς στρατιώτης τοῦ Χριστοῦ, εἰς ποῖον τομέα, εἰς ποῖαν «σκοπιάν» εὐρίσκεται, τί δὲ συγκεκριμένως προσφέρει.

Εἶναι ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας ὅτι ὁ ἀγῶν ἡμῶν εἶναι ἱερὸς. Ἀλλ' ἀφοῦ εἶναι τοιοῦτος διατί εὐρίσκεται εἰς τὴν γνωστὴν κατάστασιν, ἐφ' ὅσον τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ διακηρύττει διὰ τοῦ Ἀποστόλου ὅτι «πᾶν τὸ ἐκ τοῦ Θεοῦ νικᾷ τὸν κόσμον»; Κάτι πταίει ὡς φαίνεται κάποια τεμάχια τῆς πνευματικῆς αὐτῆς μηχανῆς ποὺ λέγε-

ται Ἑκκλησία, δὲν κινουῦνται καλῶς. Δὲν εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ τὰ ἐπισημάνωμεν. Ἀλλ' ἡ ἐντὸς ἡμῶν φωνὴ τοῦ Θεοῦ, ποὺ λέγεται συνείδησις, εἶναι εἰς θέσιν νὰ μαρτυρήσῃ εἰς ἕνα ἕκαστον ἐξ ἡμῶν, ἂν ἐπιτελῶμεν τὸ πρὸς τὴν Μητέρα ἡμῶν Ἑκκλησίαν καθήκον πλήρως. Ἀλλ' εἰς τί συνίσταται τοῦτο τὸ καθήκον; τὸ ὀρίζει τὸ στόμα τοῦ Χριστοῦ, ὁ Οὐρανὸς βᾶμων Παῦλος. «Αὐτοῦ γὰρ ἐσμέν ποίημα, κτιθέντες ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ἐπὶ ἔργοις ἀγαθοῖς...» (Ἐφεσ. Β 10). Ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐβαπτίσθημεν ἐνδυνάμεντες τὸν Χριστόν, δὲν ἀνήκομεν εἰς τὸν ἑαυτὸν μας. «Οὐκ ἐστὶ ἑαυτῶν» λέγει ὁ Θεὸς Παῦλος. Γνωρίζομεν τὰς φρικτὰς ὑποσχέσεις τὰς ὁποίας ἐδώσαμεν πρὸ τοῦ βαπτίσματος ὑποσχέθημεν ὅτι ἀποτασσόμενοι τῷ Σατανᾷ καὶ πᾶσιν τῇ λατρείᾳ καὶ τῷ πομπῇ αὐτοῦ, συντασσόμεθα τῷ Χριστῷ. Τὴν ὑπόσχεσιν αὐτὴν ἐπαλαμβάνομεν πολλάκις καθ' ἑκάστην ἱεροτελεστίαν. Εἰς τὴν προτρεπτικὴν ἐκφώνησιν τοῦ Διακόνου «ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους καὶ *πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν* Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα», ἀπαντῶμεν «Σοί, Κύριε». Εἴμεθα ὁπλίται τῆς παρατάξεως τοῦ Κυρίου, ἀγωνιζόμενοι τὸν «ἱερὸν ἀγῶνα» κατὰ τρόπον ὅλως διάφορον τῶν κοσμικῶν ἀγώνων, «ἐν σαρκὶ γὰρ περιπατοῦντες, οὐ κατὰ σάρκα στρατευόμεθα· τὰ γὰρ ὅπλα τῆς στρατείας ἡμῶν οὐ σαρκικά, ἀλλὰ δυνατὰ τῷ Θεῷ πρὸς καθάρσεις ὀχυρωμάτων, λογισμοὺς καθαίρουντες, καὶ πᾶν ὕψωμα ἐπαιρόμενον κατὰ τῆς γνώσεως τοῦ Θεοῦ... (Β. Κορινθ. Ι 13). Ἐντὸς τοῦ κόσμου σωματικῶς, ἐκτὸς τοῦ κόσμου τῆς ἁμαρτίας ψυχικῶς. Ἐξήλθομεν «ἔξω» τῆς κοσμικῆς παρεμβολῆς, συνταχθέντες, τῷ Χριστῷ· «ἔξω τῆς παρεμβολῆς» ἔξω ἀπὸ τὰ σχολεῖα τοῦ Σατανᾶ, ἀπὸ τὰ διαφθορεῖα τῶν ψυχῶν, ἀπὸ τὰ θέατρα καὶ τοὺς κινηματογράφους. «Ἐξω τῆς παρεμβολῆς». Ἐξω ἀπὸ τοὺς δυσωνύμους οἴκους τῆς ἁμαρτίας, ἀπὸ τὰς χαρτοπαικτικὰς λέσχας. «Ἐξω τῆς παρεμβολῆς» μακρὰν ἀπὸ τὰ ἁμαρτωλὰ συμπόσια «τὰ πάρτυ» τοὺς δαιμονικοὺς χορούς· μακρὰν ἀπὸ τὴν πλεονεξίαν, τὴν ἀδικίαν καὶ τὴν ἀκολασίαν. Ἀλλὰ πρέπει νὰ εἶναι τὰ νοήματά μας, ἄλλαι αἱ πράξεις. «Οἱ Χριστιανοὶ οὖν, ἄλλου αἰῶνος υἱοὶ εἰσίν. Υἱοὶ Ἀδὰμ τοῦ Ἐπουρανίου. Αὐτὸς γὰρ εἰρηκεν ἐκ τοῦ κόσμου οὐκ εἰσί...» λέγει τις τῶν νηπιτικῶν Πατέρων τῆς Ἑκκλησίας. «Ὅταν μὲ τοιαύτην συναίσθησιν τοῦ καθήκοντος διαθέσωμεν τὸν ἑαυτὸν μας κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου τοῦ Θεοῦ, τότε ὁ Ἀήττητος Παράκλητος, ὅστις μένει ἐν τῇ Ἑκκλησίᾳ εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ ὁδηγεῖ Αὐτὴν εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν, θὰ μᾶς ἐνισχύῃ καὶ θὰ στεφθῇ ἀνυπερθέτως ὑπὸ ἐπιτυχίας «ὁ ἱερὸς ἡμῶν ἀγῶν».

Διπλοῦν ἡμῶν τὸ καθήκον α) ὁ ἀτομικὸς ἡμῶν κατὰ Χριστόν καταρτισμός, β) ἡ ὁλόψυχος ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ ἀγώνος ἡμῶν διάθεσις μετὰ τῶν ὁμοφρόνων ἀδελφῶν. Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀναφανῇ τὸ δεύτερον, ἂν δὲν προϋπάρξῃ τὸ πρῶτον. Κατὰ τοιοῦτον τρόπον ἡγωνίσθησαν «τὸν ἱε-

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΣ ΝΟΜΟΣ

Μὴ ὀργισθῇς κατ' ἀδελφοῦ, μὴ τὸν περιφρονήσῃς ὅς εἶναι καὶ ἐλάχιστος, μὴ τὸν ἐξευβρίσῃς

Ἄν ἔχῃ τις, τί κατὰ σοῦ ἀδίκως ἢ δικαίως συνδιαλλάττου μετ' αὐτοῦ, προθύμως καὶ ταχέως

Μηδὲνα ὄριον ὁμνευ ἀλήθειαν ὁμίλει, μὴν ἔχῃς ἄλλα εἰς τὸν νοῦν καὶ ἄλλα εἰς τὰ χεῖλη.

Εἰς τὸ κακὸν διὰ κακοῦ, μηδὲν ἀντιτάσσου καὶ δάνειζε καὶ πάρεχε ἀφθόνως τ' ἀγαθὰ σου.

Ὡς ὁ πατήρ σου ὁ Θεὸς καὶ τοὺς ἐχθρούς σου ἔχει, διὰ νὰ γίνῃς τέκνον του, ἀγάπα καὶ εὐεργέτει.

Νὰ ἐλεῇς ἐν τῷ καρπῷ, μὴ πρὸς τὸ θεαθῆναι σὲ βλέπει ὁ Θεός, αὐτὸς μισθαποδότης εἶναι.

Προσεύχου μὴ βατολογῶν μὴ θέλων ἐπιδεῖξαις ὁρκεῖ τὰ τῆς ψυχῆς πρὸ τοῦ Θεοῦ ν' ἀνοίξῃς

Συγχώρει καὶ παρὰ Θεοῦ συγχώρησιν εὐρίσκεις εἰδ' ἄλλως ἀσυγχώρητος ἀφέντως ἀποθνήσκεις.

Νηστεύων ἔσο εὐχαρὸς καὶ κατηφὴς μὴν εἶσαι, ἀνθρώπων δόξα· ἂν ζητῇς τὴν τοῦ Θεοῦ στερησάει.

Θησαυρίζε ἐν Οὐρανῷ οὐχ εἰς γῆν καὶ οὐτως αἰώνιος καὶ ἀσφαλὴς θὰ σοὶ ἀνήκῃ πλοῦτος.

Φίλος τοῦ Θεοῦ καὶ Μαμωνᾶ μὴ γίνεσαι ἐπίσης, ἔα τὸν ἕναν ἀγαπᾶς τὸν ἄλλον θὰ μισήσῃς.

Μὴ βασανίζῃς τὴν ψυχὴν ἀνωφελῶς σπαράττων, μὲ τὰς μερίμνας τῶν φθαρτῶν τροφῶν καὶ ἐνδυνάμων.

Θὰ ἔχῃς ὅτι χρήσιμον, ἂν πρῶτον φίλος γίνῃς, τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Δικαιοσύνης.

Μὴ κατακρίνῃς ἐπειδὴ Θεοῦ Δικαιοσύνη θὰ κρίνῃ ἕκαστον, καθὼς αὐτὸς τοὺς ἄλλους κρίνει.

Καὶ ζῆτει παρὰ τοῦ Θεοῦ καὶ συνάμα μὴ παύσῃς ἐπιδιώκων τὰ καλὰ καὶ θὰ τ' ἀπολαύσῃς.

Διὰ τοὺς ἄλλους πρᾶτε σύ, αὐτὴ εἶν' δικαιοσύνη, πᾶν ὅ,τι θέλεις διὰ σὲ νὰ πράττωσι ἐκεῖνοι.

Νὰ βαίνῃς τὴν στενὴν ὁδὸν καὶ ὅχι τὴν εὐρείαν, ἀγεῖ ἡ μὲν εἰς ὀλεθρὸν, ἡ δὲ εἰς Σωτηρίαν.

Προσέχων ἀναγνώριζε καὶ φεύγε πάντα πλάνον, ἐκ τῶν καρπῶν του τῶν σαρκῶν τὴν φύσιν του μαθαίνων.

Ἄν σεαυτὸν ἀπαρνηθῇς καὶ τὸν Σταυρὸν σου αἴρῃς, καὶ τῷ Χριστῷ ἀκολουθῇς αἰῶνα θὰ χαίρῃς.

ρὸν ἀγῶνα οἱ Ἅγιοι Πάντες Τοιοτοτρόπως συνέτριψαν τὴν κεφαλὴν τοῦ Δράκοντος. Ἐδόθη εἰς ὅλους ἡμᾶς ἡ ἐξουσία τοῦ πατεῖν ἐπάνω ὀφειῶν καὶ σκορπίων καὶ ἐπὶ πᾶσαν τὴν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ· εἶναι βεβαία ἡ Νίκη. Ἐμπρὸς λοιπὸν ὅλοι ἐν συναγεμῷ «στὰ ὅπλα».

ΜΟΝΑΧΙΣΜΟΣ - ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ

Υπό Ε. Μ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, ὅστις ἐμόναζε τότε ἐν τῇ μονῇ τοῦ ἁγίου Σάββα ἐν Παλαιστίνῃ καὶ ἦτο εἰς τῶν εὐσεβεστάτων καὶ λογιωτάτων θεολόγων τῆς ἐποχῆς του καθορῶν τὸν κατὰ τῆς ἐκκλησίας ἀπειλούμενον κίνδυνον ἐξέδωκεν ἀλληλοδιαδόχως τρεῖς φλογεράς κατὰ τῶν εἰκονομάχων πραγματείας, ἐν αἷς μετὰ πνεύματος καὶ ὀξυνοίας ὑπεραπολογεῖτο τῆς προσκυνήσεως τῶν ἱερῶν εἰκόνων.

Ὁ ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης διὰ τὴν ὑπόθεσιν τῶν ἁγίων εἰκόνων ὑπέστη τὰ πάνδεινα. Ἐξωρίσθη, περιεβλήθη ἀλύσει, ἐμαστιγώθη καὶ μυρία ἔπαθεν. Ἀλλ' εἰς μάτην, διότι καὶ ἐκ τῆς εἰρκτικῆς ἔγραφεν ἐπιστολὰς καὶ ἄλλα συγγράμματα κατὰ τῶν Εἰκονομάχων, συνεκρότει συλλόγους, διεπραγματεύετο μετὰ τοῦ πάπα καὶ τῶν πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς. ἐνεθάρρυνε τοὺς κλονουμένους καὶ μυρίας κακώσεις ὑφίστατο χάριν τοῦ θριαμβίου τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἀδυνατοῦμεν νὰ παραστήσωμεν ἐν τῷ εὐτελεῖ καὶ ἀτελεῖ ἡμῶν ἄρθρῳ ὅλα τὰ παλαιήματα, τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰς ὑπερανθρώπους προσπάθειάς τῶν Ὁσίων Μοναχῶν ὑπὲρ τῆς Ὁρθόδοξου πίστεως. Τοῦτο ἀπαιτεῖ συγγραφὴν ἱστορίας ἢ τοὐλάχιστον ἱστορικῆς πραγματείας.

Ἡμεῖς περιορίσθημεν ἐνταῦθα νὰ ἀναφέρωμεν ἐλάχιστά τινα, ἵνα καταστήσωμεν σαφὴ καὶ πειστικά τὰ λεγόμενα μὴ ἐπεκταθέντες εἰς πλείονα παραδείγματα καὶ εἰς πλείονας ἱστορικὰς περιόδους, καθ' ἃς ὁ Μοναχισμὸς ἐστάθη παρὰ τὸ πλεονὸν τῆς Ὁρθόδοξίας καὶ ὑπῆρξε τὸ κυριώτερον ἔρεισμα Αὐτῆς.

Ἀλλ' ἐὰν ὁ Μοναχισμὸς ἐστερέωσε πολλάκις τὴν Ὁρθοδοξίαν, τὴν ἐκράτυνε καὶ τῆς παρέδωκεν ἰδιάζουσας αἴγλην, οὐχ ἥτιον καὶ ἡ Ὁρθοδοξία ἐδημιούργησεν ἐν γλυκῷ κλίμα καὶ μίαν ἀτμόσφαιραν θερμὴν καὶ ζωογόνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας πολλὰ ψυχαὶ «σταυρωθεῖσαι τῷ κόσμῳ καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις αὐτοῦ» εὗρον τὴν σωτηρίαν καὶ τὴν λύτρωσιν καὶ ἔπιον ἐκ τοῦ ζωῦτος ὕδατος «τοῦ ἀλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον».

Ὁ Μοναχισμὸς ὁ γεννηθεὶς, ἀξήθηθεῖς τε καὶ μεγαλυνθεὶς ἐντὸς Ὁρθόδοξων πλαισίων καὶ βιωμάτων, τυγχάνει γνωστὸν ἐκ τῆς Ἱστορίας, ὅτι ἐμεγαλουργήσε πολλάκις καὶ ἐπαρουσίασεν ἐν εἶδος Μοναχοῦ, οἷον ὁ Εὐστάθιος Θεσσαλονίκης ὡς ἐξῆς διαγράφει: «πολίτην τοῦ οὐρανοῦ, ἄνθρωπον αἰθέριον τὴν πολιτείαν, ἀεροβάμονα, γῆς ἀπάσης βασιλέα καὶ ζωγράφον ἀρετῆς ἀπηκριβωμένης».

Ὁ Ὁρθόδοξος καὶ μυστηριακὸς διάκосμος τῶν Βυζαντινῶν καινῶν, αἱ ὑπέροχοι Βυζαντιναὶ τοιχογραφίαι καὶ εἰκόνες μὲ τὰς ἐξαυλωμένους μορφὰς καὶ τὰ ἀσκητικὰ πρόσωπα, αἱ μεγαλοπρεπεῖς ἐκκλησιαστικαὶ ἀκολουθίαι, τὰ μυστήρια, αἱ λειτουργίαι, παρέδωσαν εἰς τὸν Μοναχισμὸν ἐν μεγαλεῖον ἀνυπερβλήτον καὶ τὸν ἀνεβίβασαν μέχρις ἐνὸς σημείου ἀνεφίκτου καὶ ἀπροσεγγίστου.

Ὁ Ὁρθόδοξος Μοναχισμὸς ὁμολογοῦμεν καὶ δια-

κηρύσσομεν διαπρυσίως, ὅτι εἶναι ἀπροσπέλαστος.

Καὶ κατὰ τὴν σημερινὴν ἀκόμη ἐποχὴν, καθ' ἣν ὁ Ὁρθόδοξος Μοναχισμὸς πολεμεῖται λυσσώδως ὑπὸ τῶν ὁργάνων τῆς αἵρέσεως καὶ τῆς κακοδοξίας καὶ ἀντιμετωπίζει τὰς πυρορροούσας πληγὰς τῶν σχισμάτων, τῶν αἵρέσεων, τῶν νεωτεριστικῶν τάσεων καὶ ἀντιορθόδοξων ἐνεργειῶν, καὶ κατὰ τὴν σημερινὴν χαλεπὴν καὶ δυσρίωνον ἐποχὴν, ἐπαναλαμβάνομεν, ὁ Ὁρθόδοξος Μοναχισμὸς μεγαλουργεῖ, κραταιοῦται, θριαμβεῖ καὶ ἐργάζεται πυρετώδως διὰ τὸ μεγαλεῖον, τὴν δόξαν καὶ τὴν κατίσχυσιν τῆς Ὁρθόδοξου πίστεως. Ὡς ὕλακτοῦν οἱ κραυγαλέοι κύνες, τὰ ὄργανα τῆς Μασωνίας, τοῦ Χιλιασμοῦ, τοῦ Καθολικισμοῦ, τοῦ Προτεστантиσμοῦ καὶ ὅλων τῶν αἵρέσεων. Ὁ Ὁρθόδοξος Μοναχισμὸς εἶναι διατεθειμένος νὰ ἀγωνισθῇ καὶ νὰ νικήσῃ. Αὕτη ἐστὶν ἡ νίκη ἢ νικήσασα τὸν κόσμον ἢ πίστις ὑμῶν».

Οἱ Ὁρθόδοξοι Μοναχοὶ διαθέτουν πίστιν καὶ ἡ πίστις τῶν θὰ τοὺς δώσῃ τὴν δύναμιν νὰ πατήσουν ἐπάνω ὄφρον καὶ σκορπίων καὶ ἐπὶ πᾶσαν τὴν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ. Τὰ ὅπλα τῶν εἶναι πνευματικά. Οὐδεὶς ἐχθρὸς τῆς πίστεως δύναται νὰ τοὺς κόμη νὰ ὀπισθοχωρήσῃ. νὰ δειλιάσῃ, νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν ἀγῶνα ριψάσπιδες.

Διὰ τὴν «Φίλην Ὁρθοδοξίαν» εἶναι ἔτοιμοι καὶ τὸ αἷμα τῶν νὰ χύσῃ.

Ἐὰν τώρα ὁ Ὁρθόδοξος Μοναχισμὸς παρουσιάζει καὶ ὀρισμένα μελανά σημεία, τοῦτο κατ' οὐδέναν τρόπον δύναται νὰ μειώσῃ τὴν Αἴγλην του, ὅπως καὶ ἡ πτώσις ἐνὸς Ἰουδα οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον ἐμείωσε τὴν ἀξίαν καὶ τὸ κύρος τῶν ἄλλων μαθητῶν τοῦ Κυρίου.

Πιστεύομεν ἀκραδάντως, ὅτι ὁ Μοναχισμὸς καὶ ἡ Ὁρθοδοξία κατέχουν ἐν τοῖς κόλποις αὐτῶν τὴν ἀλήθειαν καὶ ὅτι ὡς σωστικὴ κιβωτὸς θὰ διαφυλάξουν, ὅπως διεφύλαξαν ἐπὶ τόσους αἰῶνας Αὐτὴν ἀνόθεντον καὶ ἀπαραχάρακτον ἐν μέσῳ μυρίων πολέμων καὶ καταδιώξεων ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων.

Υπό Ε. Μ.

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

Τὴν 8)21 Νοεμβρίου πανηγυρίζει ὁ ἐν Νέᾳ Ἰωνίᾳ ἱερὸς ναὸς τῶν Ἁγίων Ταξιαρχῶν, Συγκοινωνία Λεωφορεῖα Νέας Ἰωνίας τέρμα. Ὡσαύτως τὴν 11)24 Νοεμβρίου πανηγυρίζει ὁ ἱερὸς Ναὸς τοῦ Ἁγίου Μεγαλομ. Μηνᾶ τῆς ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν Ἀκακίου παρὰ τὸ Λιόπεσι. Συγκοινωνία Λεωφορεῖα ἀπὸ Θησείον, τὴν αὐτὴν ἡμέραν πανηγυρίζει ὁ ἱερὸς ναὸς τοῦ Ἁγίου Μεγαλομ. Μηνᾶ ἐν Ἀμφιάλῃ. Συγκοινωνία Λεωφορεῖα πλησίον Ἡλίου σταθμοῦ. Ὡσαύτως πανηγυρίζει δι' ὁλονυχτίου ἀγρυπνίας ὁ ἐπ' ὀνόματι τοῦ αὐτοῦ ἁγίου τιμώμενος ἱερὸς Ναὸς τοῦ παρὰ τὸν Αἰλῶνα ἱεροῦ ἡσυχαστηρίου τοῦ Π. Νήφωνος Ἀστυφίδου. Λεωφορεῖα Σπάτων Στάσις Αἰλῶνος. Ἀγετηρία Θησείον.

Σεχονοτα και ΚΡΙΣΕΙΣ

Τὰ παραλειπόμενα τοῦ Συνεδρίου Θεολογικῆς

Ὅταν τὰ σχέδια τῶν ἀνθρώπων τῆς ἀνυστερίας ἀπέτυχον νὰ διασπᾶσιν τὴν ἀρετὴν ἐνότητά των δυνάμειν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., καὶ ὅταν ὁ ἡχηρὸς κόλαφος τοῦ Συνεδρίου Θεσσαλονίκης τοὺς συνέτριψε ὡς σκευὴ κεραμέως καὶ τοὺς ἐνεταφίωσε εἰς τὴν ἀπομόνωσιν, ἀνεξήτησαν ὡς σάνδα σωτηρίας τὴν μὴ δημοσιεύσιν τοῦ πρακτικοῦ Θεσσαλονίκης. Ὁ πνιγμένος ἀπὸ τὰ μαλλιά του πίνεταί. Τὸ δημοσιεύμενον εἰς τὴν 4ην σελ. πρακτικῶν τοὺς δίδει τὴν χαριστικὴν βολήν. Τὸ κείμενον τούτου εἶναι παανομοιότυπον τοῦ ὑπογραφέντος ὑπὸ τοῦ κλήρου τῆς πρωτευούσης καὶ ὁ λόγος τῆς μὴ δημοσιεύσεώς του ἦτο ν' ἀποφευχθῇ ὁ πλεονασμός.

Ἀπαντες οἱ ἀντιπροσώποι τοῦ ὑπεγράψαν προθύμως. Εἰς μόνον, ὁ Αἰδέας κ. Στυλιανὸς Μουσᾶς, ἐξήγησε διὰ λογαριασμόν του νὰ προστεθοῦν τὰ ἐξῆς: α' Ἐάν ποτε ἀποδειχθῇ ὅτι ὁ Μητροπολίτης Ἀναστάσιος μνημονεύει τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην, θὰ παύσωμεν τὸ μνημόσυνον τοῦ Ἀναστασίου. (Πιθανῶς ὅμως ὁ ἐν λόγω Αἰδεσιμώτατος νὰ ἐννοοῦσε τὸ μνημόσυνον τοῦ Ἀκακίου). Ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου πληροφоруοῦμεν τοὺς καλοπίστους τὰ ἐξῆς:

Δύο ἐκ τῶν μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς, ἦτις ἐστάλη εἰς Ρόδον διὰ τὸ Πανορθόδοξον Συνέδριον, εἰς ἐπικοινωνίαν τὴν ὁποίαν εἶχον τὴν προίαν τῆς ἐναρκτηρίου ἡμέρας 24/9/61 ν. ἡμ. μετὰ τὴν Ρωσικὴν ἀντιπροσωπείαν ἠρώτησαν τὸν ἀρχηγὸν αὐτῆς Μητροπολίτην Νικόδημον, ἂν παρειρίσκοντο ἐκπρόσωποι τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἀναστασίου, ἐλάβον δὲ ἀρνητικὴν ἀπάντησιν. Εἰς ἄλλην ἐρώτησιν διὰ τὸν λόγον τῆς μὴ παρουσίας των ἀπήντησε.

—Αὐτοὶ δι' ἡμᾶς εἶναι σχισματικοί, διότι δὲν μνημονεύουν οὔτε τὸν Πατριάρχην Ἀλέξιον, οὔτε τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην.

Τὸ βράδυ τῆς ἰδίας ἡμέρας καὶ μετὰ τὴν ἐναρκτηρίαν συνεδρᾶσιν ἡ ἐπιτροπὴ συνέζητησε μετὰ τὸν Μητροπολίτην Μύρων Χρυσόστομον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ὅστις καὶ ἐγγραμμάτευεν τὸ Συνέδριον, ἐπὶ τοῦ ἰδίου θέματος, τῆς μὴ δηλ. παρουσίας τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἀναστασίου. Καὶ οὗτος ἀπήντησε τὰ αὐτά. Ὁ Ἀναστάσιος, εἶπεν, οὐδένα ἐκ τῶν Πατριαρχῶν μνημονεύει καὶ συνεπῶς εἰς οὐδένα ὑπάγεται. Τοῦτο θεωρεῖται ἀπειθεία καὶ τιμωρεῖται μετὰ τὴν μὴ πρόσκλησίν του εἰς τὸ Συνέδριον.

Ὅταν αἱ ἐργασίαι τοῦ Συνεδρίου ἔβαινον πρὸς τὸ τέλος των, διήλθεν ἐξ Ἀθηνῶν κατευθυνόμενος εἰς Ρόδον ὁ Πρωτοπρεσβύτερος κ. Ρομανὸφ. Οὗτος ἦτο ἐκπρόσωπος τοῦ Ἀναστασίου καὶ μετέβαινεν ἀπερσκλητὸς εἰς τὸ συνέδριον, διὰ νὰ μεταφέρῃ τὴν διαμαρτυρίαν τριῶν ἐκτομμυρίων Ὁρθόδοξων Ρώσων τῆς διασποράς, διότι ἡγορήθησαν. Ἀπὸ ὅμως συνήτησε τὰς θύρας ἐρημικτικῶς κεκλεισμένους (ὁ ποσόδεος τοῦ Συνεδρίου Μητροπ. Καβάλας κ. Χρυσόστομος ἐκπρόσωπος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου οὐδὲ εἰς ἀκρόασιν τὸν ἐδέχθη) ὁ Ρομανὸφ ἐπέστρεψε εἰς Ἀθήνας ἄπρακτος.

Εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον «Ἀτλαντί», ὅπου συννητήθη ἐπιτροπὴ τῆς Ἐκκλησίας μας μετ' αὐτοῦ, ἐδήλωσε πλειστάκις ὅτι ὁ Ἀναστάσιος οὐδένα ἐκ τῶν Πατριαρχῶν μνημονεύει καὶ φυσικὰ οὐδὲ τὸν Οἰκουμενικόν, αὐτὸς δὲ εἶναι καὶ ὁ λόγος τοῦ ἀποκλεισμοῦ του ἐκ τοῦ Συνεδρίου.

Ἡ εὐγλωττία τῶν ἀνωτέρω μαρτυριῶν εἶναι ἀρκετὴ διὰ νὰ πείσῃ τοὺς καλοπίστους ἀλλὰ καὶ νὰ συντρίψῃ τοὺς κακοπίστους.

Τὸ Ἀνυπόφως τῶν εἰδώλων

Εἶναι γνωστὸν ὅτι οἱ καιροσκοποὶ καὶ ἀδίστακτοι ἀνθρώπων δὲν ὁρῶσιν πρὸ οὐδενός. Ὁ «Τύπος» ὑβρίζει τοὺς πάντας, ἀλλὰ πλέκει διθυραμβικὰ ἐγκώμια εἰς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην καὶ τὸν Ἀρχιεπισκοπικὸν Ἀμερικῆς Ἰάκωβον. Ἰσὺ ὅμως τὰ δύο ἰνδάλματα τοῦ Τύπου ἀπογυμνωμένα ἀπὸ τὸν φωτισμόν τῆς «ὀρθοδόξου ἀγιότητος» καὶ τοποθετημένα εἰς τὰς ἀληθινὰς πνευματικὰς των διαστάσεις. Γράφει λοιπὸν ἡ ἐφημερίς «Χρόνος» τῆς Κων/λεως 29/10/61.

«Κατὰ τὴν διαπραμοῦσαν ἐβδομάδα, ὁ Πατριάρχης

δὲν συνεκάλεσε τὴν Ἀγίαν καὶ Ἱερὰν Σύνοδον εἰς τὴν τακτικὴν τῆς συνεδρίας, διότι ἦτο ἀπασχολημένος σφόδρα καθ' ὅλην τὴν ἐβδομάδα, εἰς στενὴν καὶ κατὰ μόναν μετὰ τὸν Γενικὸν Γραμματέα τοῦ Παμπροτεσταντικοῦ Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν Δρα Βίσεερ Τούφτ συνεργασίαν.

Ὡς γνωστὸν, ὁ Πατριάρχης τὸν περισσότερον χρόνον τοῦ 24ῃρου ἀφιερώνει διὰ τὴν προπαγάνδαν διὰ λόγον τε καὶ γραφίδος, ὑπὲρ τοῦ Προτεσταντισμοῦ, καὶ ἀπόδειξις ὅτι αὐτὸς κατόπιν ἀδιαλείπτων προσπαθειῶν του ἐπέτυχε νὰ προσαγάγῃ καὶ νὰ καταστήσῃ μέλη τοῦ Παμπροτεσταντικοῦ Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν τὴν Ρωσικὴν καὶ ὅλας τὰς Ἐκκλησίας τὰς ὁπισθεν τοῦ παραπετάσματος ὡς καὶ τὴν τῆς Φιλανδίας.

Ἀθηναγόρας ὁ Α' κατέστη ὁ μεγαλύτερος προπαγανδιστὴς καὶ «κράκτης» τοῦ Προτεσταντισμοῦ.

Καὶ εἰς ἄλλο σημεῖον ἡ αὐτὴ ἐφημερίς προσθέτει:

«Ἀλλ' ὁ Πατριάρχης κατὰ τὴν ὥραν τοῦ Ἑσπερινοῦ ἐθεάθη εἰς τὸ γήπεδον τοῦ Ἀθλητικοῦ Συλλόγου Κουρτουλοῦς παρακολουθῶν τὰς ἀθλητικὰς ἐπιδείξεις μικρῶν καὶ μεγάλων, ἀρρένων καὶ θηλέων. Μῆπως προϋτίμησε τὴν θεαματικὴν εὐωχίαν τῶν ἐπιδείξεων ἀντὶ τοῦ Ἑσπερινοῦ Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου;

Διότι δὲν φανταζόμεθα ὅτι ὁ Ἐπίτοπος τοῦ Παναγίου Τάφου νὰ μὴ ὑπέβαλεν Αὐτῷ καὶ ἐγκαίρως μάλιστα τὴν τυπικὴν πρόσκλησιν.

Ἀλλὰ μία λαϊκὴ παροιμία λέγει «Τὸ πολὺ τὸ Κύριε ἐλέησον τὸ βαρύνεται καὶ ὁ παπᾶς», πόσον μάλλον ὁ Πατριάρχης καὶ ὡς ἐκ τούτου προϋτίμησε τὸν καθαρὸν ἀέρα τοῦ Κουρτουλοῦς ἀντὶ τοῦ ἀποπνυκτικοῦ θυμιάματος τοῦ Μετοχίου».

Καὶ ἀπὸ τὸ τελευταῖον σχόλιον ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ καταλάβῃ τὴν ποιότητα ὅχι πλέον τῶν κυρίων ἀλλὰ τῶν ὑπηρέτων τους.

Οἱ ὁμογενεῖς ἔχουν ἐξαγριωθῇ μετὰ τὴν τακτικὴν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἰακώβου σχετικὰ μετὰ τὰς δακρυροῦσας Παναγίας! Ντροπὴς πράγματα! Καὶ ἔνας Ἀρχιερεὺς νὰ διακηρύττῃ ὅτι ἡ εἰκὼν τῆς Παναγίας—μεγάλῃ ἡ χάρι Τῆς—πραγματικὰ ἐκλαίει καὶ ἀκόμη κλαίει... καὶ νὰ μπιζινοποιῇ τὴν δάκρυά Της... Μπορεῖ ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ νὰ ἔχῃ ἀνάγκην ἀπὸ... λεφτά, αἱ Ἐκκλησίαι ὅμως δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ συμμετάσχουν εἰς αὐτὴν τὴν ἀγρίαν καὶ ἀνισορρὴν ἐκμετάλλευσιν.

Ἐπειτα ἕνας Ἀρχιεπισκοπὸς δὲν εἶναι σωστὸ νὰ κατέρχεται εἰς τὸ σημεῖον νὰ... σκαμπιλιζῇ καὶ νὰ κλωστοῦν τὸν Διάκονο του, ὅπως ἔκαμε τώρα ἐσχάτως καὶ... τελευταίως στὴν Ἀρχιεπισκοπὴ, οὕτε καὶ νὰ μὴ δέχεται τὴν ἐπίσκεψιν κορυφαίου Ἱεράρχου, τοῦ Μητροπολίτου Πάφου κυρίου Φωτίου, ὁ ὁποῖος ἀφίχθη στὴν Νέα Ὑόρκη μετὰ τὸ «Βασίλισσα Φρειδερίκη» τώρα τελευταία»!

Ἡ ἁμαρτία γεννᾷ θάνατον.

«Λέων ἐρεῖται καὶ τις οὐ φοβηθήσεται; Κύριος ὁ Θεὸς ἐλάλησεν καὶ τις οὐ προφητεύσει; Καὶ ὅμως οἱ ἀνθρώποι τῆς σήμερον εἶναι ἠθικῶς ἀνασθητοί. Σὺμπας ὁ πληθεὺς κινδυνεύει νὰ τυλιχθῇ εἰς τὰς σατανικὰς φλόγας κακούργων ἐφευρέσεων καὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν δοκιμάζουν κανέν ἠθικὸν ρίγος, δὲν δεικνύουν μεταμέλειαν. Ὑπνωτισμένοι βαδίζουν κατὰ κρημνόν. Θεωλλώδης πλημυρία ἐπληξε τὴν πρωτεύουσα καὶ τὰ δείγματα συμπαθείας πρὸς τὰ θύματα εἶναι ἐλάχιστα. Δὲν καταλαβαίνει τέλος πάντων ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ σημεῖα θανάτου νὰ ἀποτελοῦν μίαν προειδοποίησιν ἐκ Θεοῦ, τὴν ὁποίαν δὲν ἡμπορεῖ νὰ ἀγνοήσῃ ἀτιμωρητὴ;

ΕΥΧΗ

Τὴν 13ην Νοεμβρίου ἐορτὴν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσόστομου ἐορτάζουν οἱ Πανοσιολ. Ἐσχημανδρ. κ. κ. Χρυσόστομος Κιουῆς Πρωτοσύγγελος, Χρυσόστομος Να. ἀλίας καὶ Χρυσόστομος Σταμούλης. Ἡ «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδόξιας» εὐχεται ἐκ βαθέων μακροήμερυσιν καὶ ἀγαλῶν πνευματικῶν καρπῶν ἐπ' ἀγαθῇ τῆς ἀγωνιζομένης ἐκκλησίας.